Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 29ης Ιουνίου 2016*

«Προδικαστική παραπομπή — Σύμβαση εφαρμογής της Συμφωνίας του Σένγκεν — Άρθρα 54 και 55, παράγραφος 1, στοιχείο α′ — Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Άρθρο 50 — Αρχή "ne bis in idem" — Παραδεκτό ποινικών διώξεων σε βάρος κατηγορουμένου σε ένα κράτος μέλος μετά την περάτωση της ποινικής διαδικασίας που κινήθηκε σε βάρος του σε άλλο κράτος μέλος από την εισαγγελία χωρίς λεπτομερή ανάκριση — Μη εξέταση της υποθέσεως επί της ουσίας»

Στην υπόθεση C-486/14,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg (ανώτερο περιφερειακό δικαστήριο του Αμβούργου, Γερμανία) με απόφαση της 23ης Οκτωβρίου 2014, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 10 Νοεμβρίου 2014, στο πλαίσιο της ποινικής δίκης κατά

Piotr Kossowski,

παρισταμένης της:

Generalstaatsanwaltschaft Hamburg,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič, L. Bay Larsen, J. L. da Cruz Vilaça και F. Biltgen, προέδρους τμήματος, E. Juhász, A. Borg Barthet, J. Malenovský, E. Levits, J.-C. Bonichot, A. Prechal (εισηγήτρια), C. Vajda, S. Rodin και K. Jürimäe, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Y. Bot

γραμματέας: M. Aleksejev, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 29ης Σεπτεμβρίου 2015,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— ο P. Kossowski, εκπροσωπούμενος από την I. Vogel, Rechtsanwältin,

— η Generalstaatsanwaltschaft Hamburg, εκπροσωπούμενη από τους L. von Selle και C. Rinio,

— η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον T. Henze και την J. Kemper,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

— η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους F. X. Bréchot και D. Colas, καθώς και από την C. David,

— η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις M. Bulterman και M. de Ree,

— η Πολωνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον B. Majczyna, καθώς και από τις J. Sawicka και M. Szwarc,

— η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από τον L. Christie, επικουρούμενο από τον J. Holmes, barrister,

— η Ελβετική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον R. Balzaretti,

— η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους W. Bogensberger και R. Troosters,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 15ης Δεκεμβρίου 2015,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία των άρθρων 54 και 55 της συμβάσεως εφαρμογής της Συμφωνίας του Σένγκεν, της 14ης Ιουνίου 1985, μεταξύ των κυβερνήσεων των κρατών της Οικονομικής Ένωσης Μπενελούξ, της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της Γαλλικής Δημοκρατίας, σχετικά με τη σταδιακή κατάργηση των ελέγχων στα κοινά σύνορα, η οποία υπεγράφη στο Σένγκεν (Λουξεμβούργο) στις 19 Ιουνίου 1990 και τέθηκε σε ισχύ στις 26 Μαρτίου 1995 (ΕΕ 2000, L 239, σ. 19, στο εξής: ΣΕΣΣ), καθώς και των άρθρων 50 και 52, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ποινικής διαδικασίας που κινήθηκε στη Γερμανία κατά του Piotr Kossowski (στο εξής: κατηγορούμενος), ο οποίος κατηγορείται ότι στις 2 Οκτωβρίου 2005 τέλεσε, στο έδαφος του εν λόγω κράτους μέλους, πράξεις οι οποίες χαρακτηρίζονται ως διακεκριμένη περίπτωση ληστρικής εκβιάσεως.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Ο Χάρτης

3 Το άρθρο 50 του Χάρτη, που φέρει τον τίτλο «Δικαίωμα του προσώπου να μη δικάζεται ή να μην τιμωρείται ποινικά δύο φορές για την ίδια αξιόποινη πράξη», έχει το ακόλουθο περιεχόμενο:

«Κανείς δεν διώκεται ούτε τιμωρείται ποινικά για αδίκημα για το οποίο έχει ήδη αθωωθεί ή καταδικασθεί εντός της Ένωσης με οριστική απόφαση ποινικού δικαστηρίου σύμφωνα με τον νόμο.»

Η ΣΕΣΣ

4 Η ΣΕΣΣ συνήφθη προκειμένου να διασφαλιστεί η εφαρμογή της Συμφωνίας μεταξύ των κυβερνήσεων των κρατών της Οικονομικής Ένωσης Μπενελούξ, της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της Γαλλικής Δημοκρατίας, σχετικά με τη σταδιακή κατάργηση των ελέγχων στα κοινά σύνορα, η οποία υπεγράφη στο Σένγκεν στις 14 Ιουνίου 1985 (ΕΕ 2000, L 239, σ. 13).

5 Τα άρθρα 54 και 55 της ΣΕΣΣ περιλαμβάνονται στον τίτλο ΙΙΙ, κεφάλαιο 3 αυτής, που επιγράφεται «Εφαρμογή της αρχής ne bis in idem». Το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ προβλέπει τα εξής:

«Όποιος [δικάστηκε] αμετάκλητα από ένα συμβαλλόμενο μέρος δεν μπορεί να διωχθεί από ένα άλλο συμβαλλόμενο μέρος για τα ίδια πραγματικά περιστατικά, υπό τον όρον όμως ότι, σε περίπτωση καταδίκης, η ποινή έχει ήδη εκτιθεί ή εκτίεται ή δεν μπορεί πλέον να εκτιθεί σύμφωνα με τους νόμους του συμβαλλομένου μέρους που επέβαλε την καταδίκη.»

6 Το άρθρο 55 της ΣΕΣΣ ορίζει τα εξής:

«1. Ένα συμβαλλόμενο μέρος μπορεί, κατά το χρόνο της κυρώσεως, αποδοχής ή εγκρίσεως της παρούσας σύμβασης, να δηλώσει ότι δεν δεσμεύεται από το άρθρο 54 σε μία ή περισσότερες από τις ακόλουθες περιπτώσεις:

α) όταν τα πραγματικά περιστατικά τα οποία έλαβε υπόψη της η αλλοδαπή δικαστική απόφαση έλαβαν χώρα είτε εν όλω είτε εν μέρει στο έδαφός του, στην τελευταία όμως αυτή περίπτωση η εξαίρεση αυτή δεν εφαρμόζεται, εάν τα πραγματικά αυτά περιστατικά έλαβαν χώρα εν μέρει στο έδαφος του συμβαλλομένου μέρους, όπου εκδόθηκε η δικαστική απόφαση·

[...]

4. Οι εξαιρέσεις, που αποτελούν αντικείμενο μιας δηλώσεως κατά την παράγραφο 1, δεν εφαρμόζονται όταν το ενδιαφερόμενο συμβαλλόμενο μέρος έχει ζητήσει από το άλλο συμβαλλόμενο μέρος την ποινική δίωξη για τα ίδια πραγματικά περιστατικά ή συναίνεσε στην έκδοση του εν λόγω προσώπου.»

7 Κατά την κύρωση της ΣΕΣΣ, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας διατύπωσε την ακόλουθη επιφύλαξη επί του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ, συμφώνως προς το άρθρο 55, παράγραφος 1, αυτής (*BGBl.* 1994 II, σ. 631):

«Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας δεν δεσμεύεται από το άρθρο 54 της [ΣΕΣΣ]

α) όταν τα πραγματικά περιστατικά τα οποία έλαβε υπόψη της η αλλοδαπή δικαστική απόφαση έλαβαν χώρα είτε εν όλω είτε εν μέρει στο έδαφός της [...]»

Το πρωτόκολλο για την ενσωμάτωση του κεκτημένου του Σένγκεν στο πλαίσιο της Ένωσης

8 Η ΣΕΣΣ συμπεριελήφθη στο δίκαιο της Ένωσης με το πρωτόκολλο (αριθ. 2) για την ενσωμάτωση του κεκτημένου του Σένγκεν στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο προσαρτήθηκε στη Συνθήκη ΕΕ, όπως ίσχυε πριν τη Συνθήκη της Λισσαβώνας, και στη Συνθήκη ΕΚ με τη Συνθήκη του Άμστερνταμ (ΕΕ 1997, C 340, σ. 93), ως «κεκτημένο του Σένγκεν», όπως αυτό ορίζεται στο παράρτημα του εν λόγω πρωτοκόλλου. Με το εν λόγω πρωτόκολλο εξουσιοδοτήθηκαν δεκατρία κράτη μέλη να θεσπίσουν στενότερη συνεργασία μεταξύ τους, στον τομέα που εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κεκτημένου του Σένγκεν.

Το πρωτόκολλο (αριθ. 19) σχετικά με το κεκτημένο του Σένγκεν το οποίο έχει ενσωματωθεί στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης

9 Το πρωτόκολλο (αριθ. 19) σχετικά με το κεκτημένο του Σένγκεν το οποίο έχει ενσωματωθεί στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2010, C 83, σ. 290), το οποίο έχει προσαρτηθεί στη Συνθήκη της Λισσαβώνας, εξουσιοδότησε 25 κράτη μέλη, εντός του θεσμικού και νομικού πλαισίου της Ένωσης, να εφαρμόσουν στενότερη συνεργασία μεταξύ τους, στους τομείς που εμπίπτουν στο κεκτημένο του Σένγκεν. Ειδικότερα, κατά το άρθρο 2 του πρωτοκόλλου αυτού:

«Το κεκτημένο του Σένγκεν εφαρμόζεται στα κράτη μέλη του άρθρου 1, με την επιφύλαξη του άρθρου 3 της Πράξης Προσχώρησης της 16ης Απριλίου 2003 και του άρθρου 4 της Πράξης Προσχώρησης της 25ης Απριλίου 2005. Το Συμβούλιο υποκαθιστά την Εκτελεστική Επιτροπή που θεσπίσθηκε δυνάμει των συμφωνιών του Σένγκεν.»

Το πολωνικό δίκαιο

10 Το άρθρο 327, παράγραφος 2, του Kodeks postępowania karnego (Κώδικας Ποινικής Δικονομίας) προβλέπει τα εξής:

«Η με απρόσβλητη διάταξη περατωθείσα ανακριτική διαδικασία μπορεί να κινηθεί εκ νέου, κατόπιν διατάξεως του εισαγγελέα […], εναντίον προσώπου κατά του οποίου διεξήχθη ανάκριση ως υπόπτου για την τέλεση πράξεως, μόνον αν προκύψουν ουσιώδη πραγματικά περιστατικά τα οποία δεν ήταν γνωστά κατά την προηγηθείσα διαδικασία. [...]»

11 Το άρθρο 328 του εν λόγω Κώδικα ορίζει τα εξής

«1. Ο γενικός εισαγγελέας μπορεί να ανακαλέσει διάταξη η οποία έχει καταστεί απρόσβλητη και αφορά την περάτωση της ανακριτικής διαδικασίας εναντίον προσώπου κατά του οποίου διεξήχθη ανάκριση ως υπόπτου για την τέλεση πράξεως, εάν διαπιστώσει ότι η περάτωση της ανακριτικής διαδικασίας δεν ήταν δικαιολογημένη [...]

2. Μετά την πάροδο έξι μηνών αφότου κατέστη απρόσβλητη η περάτωση της ανακριτικής διαδικασίας, ο γενικός εισαγγελέας μπορεί να ανακαλέσει ή να τροποποιήσει τη διάταξη ή την αιτιολογία της αποκλειστικώς υπέρ του υπόπτου.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

12 Από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι η Staatsanwaltschaft Hamburg (εισαγγελία του Αμβούργου, Γερμανία) κατηγορεί τον P. Kossowski ότι τέλεσε, στις 2 Οκτωβρίου 2005, στο Αμβούργο (Γερμανία) πράξεις που χαρακτηρίζονται στο γερμανικό ποινικό δίκαιο ως διακεκριμένη περίπτωση ληστρικής εκβιάσεως. Εν προκειμένω, ο κατηγορούμενος διέφυγε οδηγώντας το όχημα του παθόντος της κύριας δίκης. Κατά του κατηγορουμένου κινήθηκε ανακριτική διαδικασία στο Αμβούργο.

13 Στις 20 Οκτωβρίου 2005, στο πλαίσιο οδικού ελέγχου στο Kołobrzeg (Πολωνία), οι πολωνικές αρχές ακινητοποίησαν το όχημα που οδηγούσε ο κατηγορούμενος και τον συνέλαβαν προκειμένου να εκτίσει ποινή φυλακίσεως στην οποία είχε καταδικαστεί στην Πολωνία για άλλη υπόθεση. Κατόπιν έρευνας του οχήματος που οδηγούσε ο κατηγορούμενος, η Prokuratura rejonowa w Kołobrzegu (εισαγγελία του Kołobrzeg, Πολωνία) διέταξε τη διενέργεια ανακρίσεως σε βάρος του σχετικά με την κατηγορία της διακεκριμένης ληστρικής εκβιάσεως, δυνάμει του άρθρου 282 του πολωνικού Ποινικού Κώδικα, για τις πράξεις που τέλεσε στο Αμβούργο στις 2 Οκτωβρίου 2005.

14 Μέσω της δικαστικής συνδρομής, η Prokuratura okręgowa w Koszalinie (περιφερειακή εισαγγελία του Koszalin, Πολωνία) απηύθυνε στην εισαγγελία του Αμβούργου αίτημα αποστολής αντιγράφων της ανακριτικής δικογραφίας. Τα εν λόγω αντίγραφα διαβιβάστηκαν τον Αύγουστο 2006.

15 Τον Δεκέμβριο 2006 η εισαγγελία του Kołobrzeg διαβίβασε στην εισαγγελία του Αμβούργου τη διάταξή της της 22ας Δεκεμβρίου 2006 περί παύσεως της ποινικής διώξεως του κατηγορουμένου, ελλείψει αποχρωσών ενδείξεων ενοχής.

16 Δεν αμφισβητείται ότι η αιτιολογία της διατάξεως αυτής στηριζόταν στο γεγονός ότι ο κατηγορούμενος είχε αρνηθεί να απολογηθεί και ότι ο παθών της κύριας δίκης και ένας μη αυτόπτης μάρτυς κατοικούσαν στη Γερμανία, οπότε δεν κατέστη εφικτό να εξεταστούν στο πλαίσιο της ανακρίσεως ούτε, συνεπώς, να εξακριβωθεί η ορθότητα των –εν μέρει αόριστων και αντιφατικών– ισχυρισμών του παθόντος.

17 Το αιτούν δικαστήριο προσθέτει ότι, σύμφωνα με την επισημείωση περί της δυνατότητας ασκήσεως ενδίκων μέσων που επισυνάπτεται στην εν λόγω διάταξη περί παύσεως της ποινικής διώξεως, οι ενδιαφερόμενοι είχαν δικαίωμα ασκήσεως εφέσεως κατά της εν λόγω διατάξεως εντός προθεσμίας επτά ημερών που αρχίζει από την κοινοποίηση της εν λόγω διατάξεως. Ο παθών της κύριας δίκης δεν φαίνεται να άσκησε έφεση κατά της εν λόγω διατάξεως.

18 Στις 24 Ιουλίου 2009 η εισαγγελία του Αμβούργου εξέδωσε ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως κατά του κατηγορουμένου, αφού είχε επιτύχει, στις 9 Ιανουαρίου 2006, την έκδοση από το Amstgericht Hamburg (Πταισματοδικείο του Αμβούργου, Γερμανία) εθνικού εντάλματος συλλήψεως κατά του κατηγορουμένου. Με έγγραφο της 4ης Σεπτεμβρίου 2009, υποβλήθηκε προς τη Δημοκρατία της Πολωνίας αίτημα εκδόσεως του κατηγορουμένου στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας. Με απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2009, το sąd okręgowy w Koszalinie (περιφερειακό δικαστήριο του Koszalin, Πολωνία) απέρριψε το αίτημα εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, λαμβανομένης υπόψη της διατάξεως περί παύσεως της ποινικής διώξεως που είχε εκδώσει η εισαγγελία του Kołobrzeg, η οποία χαρακτηρίστηκε από το εν λόγω δικαστήριο ως απρόσβλητη κατά την έννοια του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας.

19 Στις 7 Φεβρουαρίου 2014 ο κατηγορούμενος, ο οποίος εξακολουθούσε να καταζητείται στη Γερμανία, συνελήφθη στο Βερολίνο (Γερμανία). Στις 17 Μαρτίου 2014 η εισαγγελία του Αμβούργου απήγγειλε εναντίον του κατηγορία. Το Landgericht Hamburg (περιφερειακό δικαστήριο του Αμβούργου, Γερμανία) απέρριψε την πρόταση παραπομπής του κατηγορουμένου, στηρίζοντας την απόφασή του στην εξάλειψη της ποινικής αξιώσεως της πολιτείας, κατά την έννοια του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ, λόγω της διατάξεως της εισαγγελίας του Kołobrzeg περί παύσεως της ποινικής διώξεως. Κατά συνέπεια, ήρε το ένταλμα συλλήψεως κατά του κατηγορουμένου με απόφαση της 4ης Απριλίου 2014, με αποτέλεσμα ο τελευταίος, ο οποίος είχε τεθεί υπό προσωρινή κράτηση, να αφεθεί ελεύθερος.

20 Το αιτούν δικαστήριο, ενώπιον του οποίου η εισαγγελία του Αμβούργου άσκησε έφεση κατά της εν λόγω αποφάσεως, φρονεί ότι, βάσει του εφαρμοστέου συναφώς γερμανικού δικαίου, οι ενδείξεις ενοχής σε βάρος του κατηγορουμένου είναι επαρκείς ώστε να δικαιολογείται η παραπομπή του στο ακροατήριο και η διεξαγωγή δίκης ενώπιον του Landgericht Hamburg (περιφερειακού δικαστηρίου του Αμβούργου) βάσει του κατηγορητηρίου, εκτός και εάν τούτο αντιβαίνει στην αρχή ne bis in idem, η οποία καθιερώνεται με το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ και το άρθρο 50 του Χάρτη.

21 Το αιτούν δικαστήριο διερωτάται, συναφώς, κατά πόσον η δηλωθείσα, δυνάμει του άρθρου 55, παράγραφος 1, στοιχείο α', της ΣΕΣΣ, από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας επιφύλαξη εξακολουθεί να ισχύει. Σε περίπτωση που αυτό συμβαίνει, δεν θα μπορούσε να εφαρμοστεί εν προκειμένω η αρχή ne bis in idem, δεδομένου ότι η προσαπτόμενη στον κατηγορούμενο πράξη ετελέσθη στο γερμανικό έδαφος και οι γερμανικές διωκτικές αρχές δεν ζήτησαν από τις πολωνικές αρχές την άσκηση ποινικής διώξεως κατά την έννοια του άρθρου 55, παράγραφος 4, της ΣΕΣΣ.

22 Σε περίπτωση που δεν ισχύει η εν λόγω επιφύλαξη, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται, δεδομένου ότι η πράξη για την οποία ασκήθηκε δίωξη στη Γερμανία και στην Πολωνία είναι η ίδια, εάν μπορεί να θεωρηθεί ότι με τη διάταξη της εισαγγελίας του Kołobrzeg ο κατηγορούμενος «δικάστηκε αμετάκλητα» κατά την έννοια του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ ή «έχει […] αθωωθεί με οριστική απόφαση» κατά την έννοια του άρθρου 50 του Χάρτη. Εκτιμά ότι η υπόθεση της κύριας δίκης διαφέρει από αυτή επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 5ης Ιουνίου 2014, M (C-398/12, EU:C:2014:1057), λόγω του ότι της διατάξεως της 22ας Δεκεμβρίου 2006 περί παύσεως της ποινικής διώξεως δεν προηγήθηκε λεπτομερής ανάκριση. Εκτός αυτού, το αιτούν δικαστήριο αμφιβάλλει κατά πόσον ο αμετάκλητος χαρακτήρας μιας τέτοιας διατάξεως εξαρτάται από την εκτέλεση ορισμένων υποχρεώσεων οι οποίες συνιστούν τιμωρία για την παράνομη συμπεριφορά.

23 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg (ανώτερο περιφερειακό δικαστήριο του Αμβούργου) αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Εξακολουθούν να ισχύουν οι διατυπωθείσες από τα συμβαλλόμενα μέρη κατά τον χρόνο της κυρώσεως της ΣΕΣΣ επιφυλάξεις βάσει του άρθρου 55, παράγραφος 1, στοιχείο α′, της ΣΕΣΣ –και δη η [αναφερόμενη στο άρθρο 54 της ΣΕΣΣ επιφύλαξη]– και μετά την ενσωμάτωση του κεκτημένου του Σένγκεν στο νομικό πλαίσιο της Ένωσης, βάσει του [πρωτοκόλλου (αριθ. 2) για την ενσωμάτωση του κεκτημένου του Σένγκεν στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης], που διατηρήθηκε σε ισχύ μέσω του [πρωτοκόλλου (αριθ. 19) σχετικά με το κεκτημένο του Σένγκεν το οποίο έχει ενσωματωθεί στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης]; Αποτελούν οι εξαιρέσεις αυτές σύμφωνους προς την αρχή της αναλογικότητας περιορισμούς του άρθρου 50 του Χάρτη κατά την έννοια του άρθρου 52, παράγραφος 1, του τελευταίου;

2) Εάν τούτο δεν συμβαίνει, πρέπει η κατοχυρούμενη στο άρθρο 54 της ΣΕΣΣ και στο άρθρο 50 του Χάρτη αρχή ne bis in idem να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι εμποδίζει την ποινική δίωξη σε κράτος μέλος –εν προκειμένω στη Γερμανία– προσώπου κατά του οποίου η ποινική δίωξη σε άλλο κράτος μέλος –εν προκειμένω στην Πολωνία– έχει παύσει από την εισαγγελία –χωρίς την επιβολή τιμωρητικών όρων και χωρίς λεπτομερή ανάκριση– για πραγματικούς λόγους, ελλείψει αποχρωσών ενδείξεων ενοχής, και μπορεί να κινηθεί εκ νέου μόνον εάν αποκαλυφθούν ουσιώδη, προηγουμένως άγνωστα στοιχεία, χωρίς πάντως στη συγκεκριμένη περίπτωση να υφίστανται τέτοια στοιχεία;»

Επί της αρμοδιότητας του Δικαστηρίου

24 Όπως προκύπτει από την απόφαση περί παραπομπής, η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως στηρίζεται στο άρθρο 267 ΣΛΕΕ, ενώ τα υποβληθέντα ερωτήματα αφορούν τη ΣΕΣΣ, η οποία εμπίπτει στον τίτλο VI της Συνθήκης ΕΕ, όπως αυτή ίσχυε πριν τη Συνθήκη της Λισσαβώνας.

25 Δεν αμφισβητείται συναφώς ότι το σύστημα του άρθρου 267 ΣΛΕΕ εφαρμόζεται επί της αρμοδιότητας του Δικαστηρίου προς έκδοση προδικαστικών αποφάσεων δυνάμει του εφαρμοζόμενου έως την 1η Δεκεμβρίου 2014 άρθρου 35 ΕΕ, υπό την επιφύλαξη των προϋποθέσεων που προβλέπει η δεύτερη αυτή διάταξη (απόφαση της 27ης Μαΐου 2014, Spasic, C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, σκέψη 43).

26 Με δήλωσή της δυνάμει του άρθρου 35, παράγραφος 2, ΕΕ, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας αποδέχθηκε την αρμοδιότητα του Δικαστηρίου να αποφαίνεται σύμφωνα με τα οριζόμενα στην παράγραφο 3, στοιχείο β′, του άρθρου αυτού, όπως προκύπτει από την ενημέρωση σχετικά με την ημερομηνία ενάρξεως ισχύος της συνθήκης του Άμστερνταμ που δημοσιεύτηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* της 1ης Μαΐου 1999 (ΕΕ 1999, L 114, σ. 56).

27 Υπό τις συνθήκες αυτές, το γεγονός ότι η απόφαση περί παραπομπής δεν μνημονεύει το άρθρο 35 ΕΕ, αλλά αναφέρεται στο άρθρο 267 ΣΛΕΕ, δεν μπορεί, αυτό καθεαυτό, να έχει ως συνέπεια την αναρμοδιότητα του Δικαστηρίου να απαντήσει στα ερωτήματα που υπέβαλε το Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg (ανώτερο περιφερειακό δικαστήριο του Αμβούργου) (βλ., συναφώς, απόφαση της 27ης Μαΐου 2014, Spasic, C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, σκέψη 45).

28 Από τις ανωτέρω εκτιμήσεις έπεται ότι το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να απαντήσει στα υποβληθέντα ερωτήματα.

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

29 Με τα ερωτήματα που υπέβαλε, το αιτούν δικαστήριο ερωτά, κατ' ουσίαν, πρώτον, εάν εξακολουθεί να ισχύει η δήλωση στην οποία προέβη, δυνάμει του άρθρου 55, παράγραφος 1, στοιχείο α', της ΣΕΣΣ, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και, δεύτερον, σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, εάν, υπό συνθήκες όπως αυτές της υποθέσεως της κύριας δίκης, ο κατηγορούμενος δικάστηκε αμετάκλητα, κατά την έννοια του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ και του άρθρου 50 του Χάρτη.

30 Πρέπει κατ' αρχάς να δοθεί απάντηση στο δεύτερο ερώτημα, δεδομένου ότι το ερώτημα σχετικά με την ενδεχόμενη δυνατότητα εφαρμογής της προβλεπόμενης από το άρθρο 55, παράγραφος 1, στοιχείο α', της ΣΕΣΣ εξαιρέσεως από τον κανόνα ne bis in idem ανακύπτει μόνον εφόσον, υπό συνθήκες όπως αυτές της υποθέσεως της κύριας δίκης, ένα πρόσωπο «έχει δικαστεί αμετάκλητα», κατά την έννοια του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ, οπότε τυγχάνει εφαρμογής ο εν λόγω κανόνας.

Επί του δευτέρου ερωτήματος

31 Επιβάλλεται να υπομνησθεί εξ αρχής ότι το Δικαστήριο έχει επισημάνει, με τη σκέψη 35 της αποφάσεως της 5ης Ιουνίου 2014, M (C-398/12, EU:C:2014:1057), ότι, δεδομένου ότι το δικαίωμα να μη δικάζεται και να μην τιμωρείται κάποιος ποινικά δύο φορές για την ίδια αξιόποινη πράξη κατοχυρώνεται τόσο στο άρθρο 54 της ΣΕΣΣ όσο και στο άρθρο 50 του Χάρτη, το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ πρέπει να ερμηνεύεται υπό το πρίσμα του τελευταίου αυτού άρθρου.

32 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, με το δεύτερο ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ερωτά, κατ' ουσίαν, αν η αρχή ne bis in idem, η οποία καθιερώνεται με το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα του άρθρου 50 του Χάρτη, έχει την έννοια ότι διάταξη της εισαγγελικής αρχής περί παύσεως της ποινικής διώξεως και περατώσεως, χωρίς την επιβολή κυρώσεων, της σε βάρος ενός προσώπου ανακριτικής διαδικασίας, η οποία είναι απρόσβλητη με την επιφύλαξη της εκ νέου κινήσεως της ανακριτικής διαδικασίας ή της ανακλήσεως της διατάξεως, μπορεί να θεωρηθεί ως αμετάκλητη απόφαση, κατά την έννοια των εν λόγω άρθρων, όταν η εν λόγω διαδικασία περατώθηκε χωρίς να διεξαχθεί λεπτομερής ανάκριση.

33 Από το γράμμα του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ προκύπτει ότι όποιος «δικάστηκε αμετάκλητα» σε ένα συμβαλλόμενο κράτος δεν μπορεί να διωχθεί για τα ίδια πραγματικά περιστατικά σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος.

34 Για να θεωρηθεί ότι κάποιος έχει «δικαστεί αμετάκλητα» για τα πραγματικά περιστατικά που του καταλογίζονται, κατά την έννοια του άρθρου αυτού, πρέπει, πρώτον, να έχει εξαλειφθεί αμετάκλητα η ποινική αξίωση της πολιτείας (βλ., συναφώς, απόφαση της 5ης Ιουνίου 2014, M, C-398/12, EU:C:2014:1057, σκέψη 31 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

35 Η συνδρομή της πρώτης αυτής προϋποθέσεως πρέπει να εκτιμάται βάσει του δικαίου του συμβαλλόμενου κράτους που εξέδωσε τη σχετική ποινική απόφαση. Πράγματι, η απόφαση που, σύμφωνα με το δίκαιο συμβαλλόμενου κράτους που άσκησε ποινική δίωξη κατά ορισμένου

προσώπου, δεν εξαλείφει αμετάκλητα την ποινική αξίωση της πολιτείας εντός του εν λόγω κράτους, δεν μπορεί καταρχήν να συνιστά δικονομικό εμπόδιο για την άσκηση ή τη συνέχιση ποινικής διώξεως κατά του ίδιου προσώπου για τα ίδια πραγματικά περιστατικά σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 22ας Δεκεμβρίου 2008, Turanský, C-491/07, EU:C:2008:768, σκέψη 36, καθώς και της 5ης Ιουνίου 2014, M, C-398/12, EU:C:2014:1057, σκέψεις 32 και 36).

36 Στην υπόθεση της κύριας δίκης, από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι, στο πολωνικό δίκαιο, η διάταξη της εισαγγελίας του Kołobrzeg περί παύσεως της ποινικής διώξεως εξαλείφει αμετάκλητα την ποινική αξίωση της πολιτείας στην Πολωνία.

37 Εξάλλου, από τη δικογραφία που υποβλήθηκε στο Δικαστήριο προκύπτει ότι, στο πολωνικό δίκαιο, τον αμετάκλητο χαρακτήρα της εξαλείψεως της ποινικής αξιώσεως της πολιτείας δεν αναιρούν ούτε η προβλεπόμενη στο άρθρο 327, παράγραφος 2, του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας δυνατότητα εκ νέου κινήσεως της ανακριτικής διαδικασίας εάν προκύψουν ουσιώδη πραγματικά περιστατικά τα οποία δεν ήταν γνωστά κατά την προηγηθείσα διαδικασία, ούτε η δυνατότητα του γενικού εισαγγελέα να ανακαλέσει, βάσει του άρθρου 328 του εν λόγω Κώδικα, διάταξη περί περατώσεως της διαδικασίας που έχει καταστεί απρόσβλητη εάν διαπιστώσει ότι η περάτωση της ανακριτικής διαδικασίας δεν ήταν δικαιολογημένη.

38 Όσον αφορά τις περιστάσεις ότι, αφενός, η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης διάταξη εκδόθηκε από την εισαγγελία του Kołobrzeg ως εισαγγελική αρχή και, αφετέρου, δεν υπήρξε έκτιση ποινής, αυτές δεν είναι καθοριστικές προκειμένου να εκτιμηθεί κατά πόσον η εν λόγω διάταξη εξαλείφει αμετάκλητα την ποινική αξίωση της πολιτείας.

39 Συγκεκριμένα, το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ τυγχάνει εφαρμογής και επί αποφάσεων μιας δημόσιας αρχής που μετέχει στην απονομή της ποινικής δικαιοσύνης εντός της οικείας εθνικής έννομης τάξεως, όπως είναι η εισαγγελία του Kołobrzeg, με τις οποίες παύει αμετάκλητα η ποινική δίωξη σε ένα κράτος μέλος, έστω και αν αυτές λαμβάνονται χωρίς την παρέμβαση δικαστηρίου και δεν έχουν τη μορφή δικαστικής αποφάσεως (βλ., συναφώς, απόφαση της 11ης Φεβρουαρίου 2003, Gözütok και Brügge, C-187/01 και C-385/01, EU:C:2003:87, σκέψεις 28 και 38).

40 Όσον αφορά την έλλειψη ποινής, πρέπει να επισημανθεί ότι μόνο σε περίπτωση καταδίκης προβλέπει το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ την προϋπόθεση ότι η ποινή πρέπει να έχει ήδη εκτιθεί ή να εκτίεται ή να μην μπορεί πλέον να εκτιθεί σύμφωνα με τους νόμους του συμβαλλομένου κράτους που εξέδωσε την απόφαση.

41 Η μνεία της ποινής δεν είναι, συνεπώς, δυνατόν να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, πέραν της περιπτώσεως καταδίκης, εξαρτά τη δυνατότητα εφαρμογής του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ από πρόσθετη προϋπόθεση.

42 Προκειμένου να κριθεί αν μια διάταξη όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης αποτελεί απόφαση με την οποία κάποιος δικάζεται αμετάκλητα, κατά την έννοια του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ, πρέπει, δεύτερον, να εξακριβωθεί αν η διάταξη αυτή εκδόθηκε κατόπιν εξετάσεως της ουσίας της υποθέσεως (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 10ης Μαρτίου 2005, Miraglia, C-469/03, EU:C:2005:156, σκέψη 30, και της 5ης Ιουνίου 2014, M, C-398/12, EU:C:2014:1057, σκέψη 28).

43 Συναφώς, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη ο σκοπός τον οποίο επιδιώκει η ρύθμιση της οποίας το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ αποτελεί μέρος καθώς και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 2014, Welmory, C-605/12, EU:C:2014:2298, σκέψη 41 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

44 Ως προς το ζήτημα αυτό, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η αρχή ne bis in idem, στην οποία αναφέρεται το εν λόγω άρθρο, αποσκοπεί, αφενός, στην αποτροπή, εντός του χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, του ενδεχομένου ένα άτομο που έχει δικαστεί αμετάκλητα να

διώκεται, λόγω του ότι κάνει χρήση του δικαιώματός του για ελεύθερη κυκλοφορία, για τα ίδια περιστατικά στο έδαφος περισσότερων του ενός συμβαλλόμενων κρατών, προκειμένου να εδραιωθεί η ασφάλεια δικαίου μέσω της συμμορφώσεως προς αποφάσεις κρατικών οργάνων που έχουν καταστεί απρόσβλητες, λαμβανομένης υπόψη της απουσίας εναρμονίσεως ή προσεγγίσεως των ποινικών νομοθεσιών των κρατών μελών (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 28ης Σεπτεμβρίου 2006, Gasparini κ.λπ., C-467/04, EU:C:2006:610, σκέψη 27· της 22ας Δεκεμβρίου 2008, Turanský, C-491/07, EU:C:2008:768, σκέψη 41, καθώς και της 27ης Μαΐου 2014, Spasic, C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, σκέψη 77).

45 Αφετέρου, όμως, το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ αποσκοπεί μεν στην παροχή εγγύησης σε όσους έχουν καταδικαστεί και εκτίσει την ποινή τους ή, ενδεχομένως, έχουν απαλλαγεί της κατηγορίας αμετάκλητα εντός ενός συμβαλλόμενου κράτους ότι θα μπορούν να διακινούνται εντός του χώρου Σένγκεν χωρίς να φοβούνται ότι θα υποστούν δίωξη για τα ίδια πραγματικά περιστατικά εντός άλλου συμβαλλόμενου κράτους, πλην όμως δεν αποσκοπεί στην προστασία του υπόπτου από το ενδεχόμενο διεξαγωγής διαδοχικών ερευνών ή εξετάσεων σε βάρος του εντός περισσότερων του ενός συμβαλλόμενων κρατών για τα ίδια πραγματικά περιστατικά (απόφαση της 22ας Δεκεμβρίου 2008, Turanský, C-491/07, EU:C:2008:768, σκέψη 44).

46 Πράγματι, το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ πρέπει, συναφώς, να ερμηνεύεται υπό το πρίσμα του άρθρου 3, παράγραφος 2, ΣΕΕ, σύμφωνα με το οποίο η Ένωση παρέχει στους πολίτες της χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης χωρίς εσωτερικά σύνορα, μέσα στον οποίο εξασφαλίζεται η ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων σε συνδυασμό με κατάλληλα μέτρα όσον αφορά, μεταξύ άλλων, την πρόληψη και καταστολή της εγκληματικότητας.

47 Επομένως, ο αμετάκλητος χαρακτήρας, κατά την έννοια του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ, ποινικής αποφάσεως κράτους μέλους πρέπει να ερμηνεύεται υπό το πρίσμα όχι μόνον της ανάγκης εξασφαλίσεως της ελεύθερης κυκλοφορίας των προσώπων, αλλά και της ανάγκης να προαχθεί η πρόληψη και καταστολή της εγκληματικότητας εντός του χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης.

48 Λαμβανομένων υπόψη όσων προαναφέρθηκαν, διάταξη περί παύσεως της ποινικής διώξεως, όπως η εν προκειμένω επίμαχη, εκδοθείσα ενώ η εισαγγελική αρχή δεν συνέχισε την ποινική δίωξη για μόνο τον λόγο ότι ο κατηγορούμενος είχε αρνηθεί να απολογηθεί και ότι ο παθών και ένας μη αυτόπτης μάρτυς κατοικούσαν στη Γερμανία, οπότε δεν κατέστη εφικτό να εξεταστούν στο πλαίσιο της ανακρίσεως ούτε, συνεπώς, να εξακριβωθεί η ορθότητα των ισχυρισμών του παθόντος, χωρίς να διεξαχθεί πιο λεπτομερής ανάκριση ώστε να συλλεγούν και να εξεταστούν αποδεικτικά στοιχεία, δεν αποτελεί απόφαση της οποίας προηγήθηκε εκτίμηση επί της ουσίας.

49 Η εφαρμογή του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ σε μια τέτοια διάταξη θα είχε ως αποτέλεσμα, αν όχι να κωλύει εξ ολοκλήρου, πάντως να δυσχεραίνει κάθε συγκεκριμένη δυνατότητα επιβολής κυρώσεως, εντός των ενδιαφερομένων κρατών μελών, για την παράνομη συμπεριφορά που καταλογίζεται στον κατηγορούμενο. Αφενός, η εν λόγω διάταξη περί περατώσεως της διαδικασίας θα εκδιδόταν από τις δικαστικές αρχές κράτους μέλους χωρίς καμία εμπεριστατωμένη αξιολόγηση της παράνομης συμπεριφοράς που καταλογίζεται στον κατηγορούμενο. Αφετέρου, θα κινδύνευε να ματαιωθεί η κίνηση ποινικής διαδικασίας σε άλλο κράτος μέλος για τα ίδια πραγματικά περιστατικά. Το αποτέλεσμα αυτό θα προσέκρουε προδήλως στον ίδιο τον σκοπό του άρθρου 3, παράγραφος 2, ΣΕΕ (βλ., συναφώς, απόφαση της 10ης Μαρτίου 2005, Miraglia, C-469/03, EU:C:2005:156, σκέψεις 33 και 34).

50 Τέλος, όπως έχει επισημάνει το Δικαστήριο, το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ προϋποθέτει κατ' ανάγκην ότι υπάρχει αμοιβαία εμπιστοσύνη των συμβαλλόμενων κρατών στα οικεία συστήματα ποινικής δικαιοσύνης και ότι καθένα από τα κράτη αυτά αποδέχεται την εφαρμογή του ποινικού δικαίου που

ισχύει στα άλλα συμβαλλόμενα κράτη, έστω και αν η εφαρμογή της εθνικής νομοθεσίας του θα οδηγούσε σε διαφορετική λύση (απόφαση της 11ης Δεκεμβρίου 2008, Bourquain, C-297/07, EU:C:2008:708, σκέψη 37 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

51 Η εν λόγω αμοιβαία εμπιστοσύνη απαιτεί οι οικείες αρμόδιες αρχές του δεύτερου συμβαλλόμενου κράτους να αποδέχονται μια αμετάκλητη απόφαση που εκδόθηκε στο έδαφος του πρώτου συμβαλλόμενου κράτους, όπως αυτή κοινοποιήθηκε στις εν λόγω αρχές.

52 Εντούτοις, η εν λόγω αμοιβαία εμπιστοσύνη δεν μπορεί να λειτουργήσει παρά μόνον εάν το δεύτερο συμβαλλόμενο κράτος είναι σε θέση να εξακριβώσει, βάσει των στοιχείων που του διαβιβάζει το πρώτο συμβαλλόμενο κράτος, ότι η οικεία απόφαση που εξέδωσαν οι αρμόδιες αρχές του εν λόγω πρώτου κράτους αποτελεί όντως αμετάκλητη απόφαση περιέχουσα εκτίμηση επί της ουσίας της υποθέσεως.

53 Επομένως, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 74 έως 78 και 84 των προτάσεών του, διάταξη της εισαγγελίας περί παύσεως της ποινικής διώξεως και περατώσεως της ανακριτικής διαδικασίας, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι εκδόθηκε κατόπιν εκτιμήσεως επί της ουσίας της υποθέσεως και, συνεπώς, δεν μπορεί να χαρακτηρισθεί ως αμετάκλητη απόφαση, κατά την έννοια του άρθρου 54 της ΣΕΣΣ, όταν από την ίδια την αιτιολογία της εν λόγω διατάξεως προκύπτει ότι δεν διεξήχθη λεπτομερής ανάκριση, διότι άλλως θα διακυβευόταν η αμοιβαία εμπιστοσύνη μεταξύ των κρατών μελών. Συναφώς, η μη ακρόαση του παθόντος και η μη ακρόαση ενός πιθανού μάρτυρα συνιστούν ένδειξη ότι δεν διεξήχθη λεπτομερής ανάκριση στην υπόθεση της κύριας δίκης.

54 Λαμβανομένων υπόψη όσων προαναφέρθηκαν, στο δεύτερο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι η αρχή ne bis in idem, η οποία καθιερώνεται με το άρθρο 54 της ΣΕΣΣ, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα του άρθρου 50 του Χάρτη, έχει την έννοια ότι διάταξη της εισαγγελικής αρχής περί παύσεως της ποινικής διώξεως και περατώσεως, χωρίς την επιβολή κυρώσεων, της σε βάρος ενός προσώπου ανακριτικής διαδικασίας, η οποία είναι απρόσβλητη με την επιφύλαξη της εκ νέου κινήσεως της ανακριτικής διαδικασίας ή της ανακλήσεως της διατάξεως, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως αμετάκλητη απόφαση, κατά την έννοια των εν λόγω άρθρων, όταν από την αιτιολογία της προκύπτει ότι η διαδικασία περατώθηκε χωρίς να διεξαχθεί λεπτομερής ανάκριση, ένδειξη για τη μη διεξαγωγή της οποίας αποτελεί η μη ακρόαση του παθόντος και ενός πιθανού μάρτυρα.

Επί του πρώτου ερωτήματος

55 Λαμβανομένης υπόψη της απαντήσεως που δόθηκε στο δεύτερο ερώτημα, παρέλκει η απάντηση στο πρώτο ερώτημα.

Επί των δικαστικών εξόδων

56 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφαίνεται:

Η αρχή ne bis in idem, η οποία καθιερώνεται με το άρθρο 54 της συμβάσεως εφαρμογής της Συμφωνίας του Σένγκεν, της 14ης Ιουνίου 1985, μεταξύ των κυβερνήσεων των κρατών της Οικονομικής Ένωσης Μπενελούξ, της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της Γαλλικής Δημοκρατίας, σχετικά με τη σταδιακή κατάργηση των ελέγχων στα κοινά σύνορα, η

οποία υπεγράφη στο Σένγκεν (Λουξεμβούργο) στις 19 Ιουνίου 1990, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα του άρθρου 50 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, έχει την έννοια ότι διάταξη της εισαγγελικής αρχής περί παύσεως της ποινικής διώξεως και περατώσεως, χωρίς την επιβολή κυρώσεων, της σε βάρος ενός προσώπου ανακριτικής διαδικασίας, η οποία είναι απρόσβλητη με την επιφύλαξη της εκ νέου κινήσεως της ανακριτικής διαδικασίας ή της ανακλήσεως της διατάξεως, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως αμετάκλητη απόφαση, κατά την έννοια των εν λόγω άρθρων, όταν από την αιτιολογία της προκύπτει ότι η διαδικασία περατώθηκε χωρίς να διεξαχθεί λεπτομερής ανάκριση, ένδειξη για τη μη διεξαγωγή της οποίας αποτελεί η μη ακρόαση του παθόντος και ενός πιθανού μάρτυρα.

(υπογραφές)